

Arrest

nr. 62 009 van 23 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn, op 26 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 mei 2010 en heeft zich op 17 mei 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 mei 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 februari 2010.

1.3. Op 23 februari 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 februari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit Jenin, gelegen op de Westelijke Jordaanoever. Op 19 april 2010 belde uw broer u op en meldde dat een groep onbekenden uw thuisadres bezocht en u opspoorde. Hierbij werd u een verrader en een collaborateur genoemd en werd uw moeder geslagen. Diezelfde nacht vluchtte u per taxi naar Ramallah. De volgende dag vluchtte u naar Jordanië en reisde twaalf dagen later naar Turkije. Verborgen in een vrachtwagen reisde u naar België en vroeg hier op 17 mei 2010 asiel aan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u in uw afkomstregio vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw geboortestreek ontvluchtte nadat een groep onbekende belagers uw thuisadres binnenviel en u van collaboratie betichtte. Aangaande dit door u ingeroepen asielmotief dient vooreerst te worden vastgesteld dat het uitsluitend gebaseerd is op informatie die u via uw broer bekwaam. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw beschrijving van de feiten die tot uw vlucht leidden te vaag is om als geloofwaardig te worden aanzien. Zo heeft u er geen idee van met hoeveel de belagers die uw woning binnenvielen waren (zie gehoorverslag CGVS, p.6), weet niet met zekerheid of deze belagers gewapend en/of gemaskerd waren (zie gehoorverslag CGVS, p.6), weet niet of ze de deur van uw woning forceerden (zie gehoorverslag CGVS, p.6), weet evenmin tot welke organisatie, beweging of partij deze belagers behoren (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en heeft er geen idee van waarom deze belagers u als een collaborateur en een verrader aanzagen (zie gehoorverslag CGVS, p.6 + p.7). Daarenboven weet u niet met zekerheid of deze belagers al dan niet naar uw thuisadres terugkeerden om u op te sporen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uw verklaring dat uw moeder ontwijkend antwoordt wanneer u hiernaar informeert (zie gehoorverslag CGVS, p.7) doet aan deze vaststelling niets af. Gelet op het belang van deze informatie om de door u ingeroepen vervolgingsvrees in te schatten dient immers te worden opgemerkt dat uw nalatigheid om hieromtrent zekerheid te verwerven de ernst van de door u ingeroepen asielmotieven ondermijnt. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het vage karakter van uw verklaringen omtrent de redenen van uw vlucht de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnt en uitwijst dat u de asielmotieven die u inroept niet aannemelijk maakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt de Westelijke Jordaanoever te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de Westelijke Jordaanoever. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten (zie bijgevoegde SRB: Cisjordanie – Situation sécuritaire actuelle, d.d. 6 oktober 2010). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever actueel kenmerkt is eerder gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen hoofdzakelijk bij manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie en de Muur wordt geuit; wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd worden door de Israëlische troepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Actueel is er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde identiteitskaart, een kopie van de UNRWA-kaart van uw familie en een kopie van uw geboorteakte tonen uw identiteit en uw afkomst aan maar deze worden in bovenstaande vaststellingen niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoeker geweigerd omdat (i) zijn asielmotief uitsluitend gebaseerd is op informatie die hij via zijn broer bekwam, zijn beschrijving van de feiten die tot zijn vlucht leidden te vaag is om als geloofwaardig te worden aanzien en zijn nalatigheid om hieromtrent zekerheid te verwerven de ernst van zijn ingeroepen asielmotieven verder ondermijnt waardoor hij de door hem ingeroepen feiten niet aannemelijk maakt, (ii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat er voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) bestaat, en (iii) de door hem neergelegde documenten, met name zijn identiteitskaart, een kopie van de UNRWA-kaart van zijn familie en een kopie van zijn geboorteakte, slechts zijn identiteit en afkomst betreffen, gegevens die niet worden betwist.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker een originele identiteitskaart, een kopie van zijn geboorteakte en een kopie van de UNRWA kaart van zijn familie heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever, alsook aan de bijstand aan zijn familie vanwege de UNRWA niet wordt getwijfeld.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 bepaalt in artikel 12, 1, a) het volgende: *“Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer: a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de*

desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn. (...)

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat “*een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)*”.

De richtlijn, inzonderheid artikel 12, 1, a), en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijzen derhalve expliciet naar de toepassing van artikel 1D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Artikel 1D van voornoemd Verdrag bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNWRA om welke reden dan ook is beëindigd, de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNWRA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het vluchtelingenverdrag. In het standpunt van UNHCR in de nota van oktober 2002 over de toepassing van artikel 1 D, bevestigd in het standpunt naar aanleiding van een prejudiciële vraag om toelichting over artikel 12, 1, a) van de richtlijn gesteld door het Hongaars ‘hoofdstedelijk gerechtshof’ in Boedapest aan het Hof van Justitie van de EG in Luxemburg op 26 januari 2009 (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>), wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van de UNWRA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van de UNWRA en bijgevolg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het vluchtelingenverdrag van 1951.

Zulks belet niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van de UNWRA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt. In bepaalde gevallen kunnen er echter redenen zijn waarom de persoon niet terug kan of wil keren naar het mandaatgebied, bijvoorbeeld omdat de overheid van dit land de terugkeer weigert. Derhalve moet worden nagegaan of een Palestijnse vluchteling, die onder de zorgen valt van de UNWRA, zich effectief onder die bescherming kan plaatsen. Indien het land van gewoonlijk verblijf van de Palestijn de terugkeer belemmert, dient deze persoon erkend te worden als vluchteling zonder dat artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag moet worden onderzocht, vermits hij/zij reeds vluchteling is. In casu zijn er, mede gelet op het feit dat verzoeker over identiteitsdocumenten beschikt, geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat verzoeker de terugkeer naar en toegang tot de Westelijke Jordaanoever zou geweigerd worden.

2.5. Verzoeker dient in casu aan te tonen dat hij niet kan of wil terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, of omwille van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen zijn geboortestreek ontvluchtte nadat een groep onbekende belagers zijn thuisadres binnenvielen en hem van collaboratie en verraad betichtten, doch dat aan deze aangehaalde feiten geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoeker aanvoert dat het “onrechtstreekse karakter van de informering” over de feiten op zich de

geloofwaardigheid van zijn relaas niet kan aantasten, gaat hij eraan voorbij dat hoofdzakelijk besloten werd tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas omwille van zijn te vage beschrijvingen van de feiten die leidden tot zijn vlucht en omwille van zijn nalatige houding om hieromtrent meer zekerheid te bekomen. Het is vooreerst niet ernstig dat verzoeker, zonder enig idee te hebben hoeveel belagers zijn woning binnenvielen, of ze gewapend en gemaskerd waren, of ze zomaar zijn woning binnen geraakten of ze de deur moesten forceren, tot welke organisatie, beweging of partij zijn belagers behoren en waarom ze hem van collaboratie en verraad beschuldigen, zomaar en dezelfde avond naar Ramallah en de volgende dag de Westelijke Jordaanoever zou ontvlucht zijn en via Jordanië en Turkije naar een voor hem totaal onbekend land zou gereisd zijn. Daarenboven is het niet aanvaardbaar dat verzoeker, eens aangekomen in België, geen verdere inspanningen zou ondernomen hebben om deze vragen alsnog beantwoord te krijgen door zijn familieleden, wat nochtans van hem verwacht mag worden in het kader van zijn medewerkingsplicht. Dit geldt des te meer nu verzoeker volgens zijn verklaringen over het GSM nummer van zijn familie beschikt en hij via internet chat met zijn zus en moeder (CGVS, gehoor p. 2 en 8). Dat hij slechts zo nauwkeurig en gedetailleerd kan zijn als zijn bronnen zijn en dat hij het ook niet kan helpen dat zijn jongere broer en zijn familie niet meer details en specificaties meedelen dan wat hij aan de asielinstanties heeft uiteengezet, is niet ernstig aangezien van hem verwacht kan worden dat hij alles in het werk zou stellen om via zijn familieleden meer informatie over zijn vluchtmotieven te weten te komen, minstens of de belagers nog naar zijn huis zouden teruggekeerd zijn op zoek naar verzoeker.

2.7. Gelet op de vage verklaringen betreffende de redenen van zijn vlucht, en de vaststellingen dat hij de beweerde intimidatiepoging niet aangaf aan de politie omdat hij "er niet aan (dacht)", en hij nooit moeilijkheden had met Hamas en de Palestijnse autoriteiten (gehoor CGVS, p. 7) is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers opgediste relaas en de vervolgingsfeiten.

2.8. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, blijkt verder uit een analyse van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie ('*Subject Related Briefing, Cisjordanië, Situation sécuritaire actuelle*' van 6 oktober 2010) over de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever dat er actueel voor burgers uit de Westelijke Jordaanoever geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, en verzoeker slaagt er niet in deze appreciatie te weerleggen.

Uit een analyse van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie ('*Subject Related Briefing, Cisjordanië, Situation sécuritaire actuelle*' van 6 oktober 2010) over de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt verder dat er actueel voor burgers uit de Westelijke Jordaanoever geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Uit de door verzoeker bijgebrachte artikels blijkt weliswaar dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever en dat een oplossing niet meteen in zicht is, doch de verwijzing naar verklaringen van UNHCR is niet voldoende om de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, en in het bijzonder het besluit dat daaruit is getrokken, te ontcrachten. Hieruit blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict, er geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, het geweld eerder gelokaliseerd is en de impact ervan op het leven van de gewone burger eerder beperkt is, en incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen hoofdzakelijk voorkomen bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie en de Muur wordt geuit, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische autoriteiten.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt tevens dat andere Europese landen (Duitsland, Finland, Nederland, Verenigd Koninkrijk, Zweden en Zwitserland) geen subsidiaire bescherming aan Palestijnen uit de Westelijke Jordaanoever toekennen op basis van de algemene situatie (artikel 15c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004) en dat de asielaanvragen steeds individueel worden onderzocht.

Verzoekers verwijzing naar twee fragmenten uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (p. 18) over uitspraken van de UNRWA zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van de commissaris-generaal kunnen weerleggen. Uit deze fragmenten blijkt weliswaar dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen tekent, geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, naast enkele positieve veranderingen, nieuwe vormen van geweld zich ontwikkeld hebben en dat het een niet statisch maar een constant evoluerend conflict is gekenmerkt door een

situatie van onzekerheid en geweld, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 c van de vreemdelingenwet.

2.9. In overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM volstaat een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet om het voorgehouden reëel risico aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoeker aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever. Verzoeker blijft in gebreke aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij omwille van de aangehaalde asielfeiten bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangebracht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS